

Rozloučení se školou

A je tady ten okamžik, který se ještě nedávno zdál být tak vzdálený. Devět let studia končí, a s nimi i dětství a známé tváře přátel a učitelů, se kterými jsme vyrůstali.

Do této školy jsem nastoupila na jaře 2022. Tehdy jsem měla strach – jiná země, jiný jazyk, nové prostředí. Ale velmi rychle jsem pochopila, že jsem tady vítaná. Učitelé byli laskaví, trpěliví a podporovali mě na každém kroku.

Tento poslední rok byl nejtěžší. Připravovali jsme se na přijímací zkoušky, téměř nezbyl čas na odpočinek. Ale právě teď si uvědomuji, kolik mi tato škola dala – nejen vědomosti, ale i víru v sebe, vytrvalost, přátelství a vzpomínky, které mi zůstanou navždy.

Jsem upřímně vděčná každému učiteli, který pomáhal, inspiroval a byl nablízku. Děkuji této škole, že mě přijala takovou, jaká jsem.

Jsem moc ráda, že jsem vás všechny poznala. Bylo to nezapomenutelné dobrodružství, které – bohužel – končí. Ale s vámi to bylo opravdu veselé a krásné období.

Loučit se se školou je jako loučit se s částí sebe. Obyčejné chodby, každodenní vyučování, zvonění o přestávkách – to všechno se stalo součástí mého života, a teď se s tím musím rozloučit. Je to trochu smutné, protože škola byla mým druhým domovem. Věřím, že tyto vzpomínky si ponesu s sebou napořád.

Doufám, že se po čase znovu setkáme a připomeneme si vše, čím jsme společně prošli.

Před námi je nová kapitola života. Je to vzrušující, trochu děsivé, ale zároveň plné naděje. Věřím, že nás čeká mnoho dobrého. A škola navždy zůstane částí mého srdce.

Anna Popová, IX.A

Rozloučení se školou

Právě je 26. května 2025 a nám, devátákům, už zbývá jen pár posledních dní. Sama nemůžu uvěřit, že už jsme téměř na konci devítileté povinné školní docházky a už za chvíli si každý půjdeme svou vlastní cestou.

Našich společných 9 let začalo 1. září 2016. Za třídní učitelku jsme dostali paní učitelku Annu Janočkovou, se kterou jsme se učili první písmenka a čísla. Paní učitelka byla vždy trpělivá a hodná. Všichni jsme se začali navzájem poznávat a hledat si nové kamarády. První tři roky uběhly jako voda a my jsme se museli pomalu loučit i s naší první paní třídní učitelkou a chystat se na nové učivo i učitele, kteří nás čekali.

Naši třídu převzala po paní učitelce Anně Janáčkové paní učitelka Radka Kotrašová. Všichni jsme byli napjatí, jak to bude dál, protože jsme se s paní učitelkou navzájem neznali a nevěděli jsme, co od sebe máme očekávat. S touto paní učitelkou jsme společně prošli 4. a 5. ročníkem. I když to s námi občas měla těžké, byla na nás vždy hodná, klidná a myslím, že nás měla ráda. Paní učitelka Radka Kotrašová nás také připravila na 6. třídu, tedy na druhý stupeň. Trochu jsme se obávali, neboť nás někteří učitelé strašili, že pedagogové na druhém stupni budou přísnější a že budeme mít před sebou náročnější učivo.

Čas plynul dál a bylo to tady... Nastoupili jsme na druhý stupeň. Naší novou třídní učitelkou byla paní učitelka Michaela Vařeková. Od šesté třídy nám přibýly některé předměty a díky tomu jsme začali poznávat i další učitele. V osmé třídě přibyl další vyučovací předmět - ruský, nebo německý jazyk. Museli jsme si vybrat, co dál. Tato volba byla pro některé z nás také těžká, ale postupně jsme si začali uvědomovat, že to největší rozhodnutí, které nás čeká, se rychle blíží. Pochopili jsme, že známky z osmého ročníku i budoucího devátého ročníku jsou pro nás do dalších let důležité a že se musíme snažit.

Šestá, sedmá i osmá třída utekly jako voda a s paní učitelkou Michaelou Vařekovou jsme došli až sem, do posledního ročníku základní školy - do deváté třídy. Postupně jsme museli začít přemýšlet, co chceme dělat dál, co nás vlastně baví a jakým směrem se chceme vydat v dalším životě. Myslím, že toto rozhodování pro většinu mých spolužáků nebylo lehké, ale nakonec jsme se všichni podali přihlášky na střední školu, nebo učiliště. Po celém tomto stresovém období se nám ulevilo a dozvěděli jsme se výsledky přijímacího řízení.

V tomto období, i po celé 4 roky, nám byla oporou naše třídní učitelka - paní učitelka Michaela Vařeková. Také to s námi neměla vždy lehké, ale i přes to na nás byla hodná, tolerantní a milá a za to jí patří naše velké díky.

Děkuji také všem učitelům, kteří nás vždy vyslechli a byli na nás hodní.

Přeji všem mnoho štěstí na další cestě životem.

Adéla Sedlačíková, IX.A

Rozloučení se školou

Milá devátá třída, vážení učitelé, rodiče a přátelé!

Dnes tady stojíme na rozcestí. Za námi zůstává devět let, které jsme strávili v lavicích základní školy plné smíchu, přátelství, malých i velkých úspěchů, ale i chyb, ze kterých jsme se poučili. A před námi? Otevřená cesta. Každý z nás po ní půjde jiným směrem, ale dnešní den si budeme pamatovat všichni stejně jako konec jedné kapitoly a začátek nové.

Z deváťáků se pomalu stáváme studenty. A i když se na střední školy těšíme, nemůžeme zapomenout na ty, kteří nás na tuto cestu připravovali, někdy s trpělivostí anděla, jindy s přísností, kterou jsme v tu chvíli nechápali, ale dnes za ni děkujeme.

Chtěla bych poděkovat paní učitelce Vladimíře Žídkové, která nás poctivě připravovala na přijímací zkoušky z českého jazyka. Bylo to náročné, ale vždycky nám věřila, i když jsme si sami přestávali věřit. Uměla nás vždy podpořit, poradit nám, a díky ní jsme měli jistotu, že to vše zvládneme.

A hlavně bych chtěla poděkovat naší třídní učitelce paní Anně Láníkové. Dokázala si s námi vždycky poradit. A že to s námi někdy nebylo jednoduché! Měla pro nás pochopení, dokázala nás podržet a zároveň přísně vést, když to bylo potřeba. Díky ní jsme jako třída drželi při sobě a zvládli jsme i těžší chvíle.

A v neposlední řadě bych chtěla poděkovat i vám, spolužákům. Strávili jsme spolu několik let. Zvykli jsme si na sebe jako jedna velká rodina i se vším, co k tomu patří. Někdy jsme se smáli, někdy hádali, někdy se navzájem vytáčeli... ale přesto jsme to vždycky zvládli a zůstali jsme spolu. V těch lavicích jsme nasedli jen vedle sebe, ale hlavně jeden za druhého. Uměli jsme si pomoci, podržet se, rozesmát se v ten správný i nevhodný okamžik, a hlavně si vytvořili tolik vzpomínek, že bychom o nich mohli psát knihu.

Odcházíme každý jinam, někdo na učiliště, jiný na střední školu, každý do jiného města. Je dost pravděpodobné, že už se nikdy všichni nesejdeme tak, jak jsme sedávali v naší škole, avšak vždycky budeme deváťáci z této třídy. Ať budeme kdekoli, toto nás bude vždy spojoval.

Děkuji vám všem za to, jací jste byli. Za to, co jsme spolu zažili. A hlavně za to, že jsme těch devět let společně zvládli.

Barbora Vondrušková, IX.A

Rozloučení se školou

Je těžké uvěřit, že nastal den, kdy se loučíme se základní školou. Devět let uteklo jako voda a my dnes stojíme na prahu nové životní etapy. Přestože se těšíme na nové výzvy, střední školy, nové kamarády i zkušenosti, odcházet není vůbec snadné.

Naše Základní škola v Hanušovicích se pro mnohé z nás stala druhým domovem. Strávili jsme tu velkou část našeho dětství. Společně jsme rostli, učili se, smáli i občas plakali. Prožili jsme zde mnoho krásných chvil. Školní výlety, projektové dny, oslavy, sportovní soutěže a spoustu dalších událostí, na které budeme rádi vzpomínat.

Chtěl bych upřímně poděkovat všem učitelům, kteří nás po celou dobu provázeli, podporovali nás a nevzdávali to s námi, ani když jsme to občas neměli lehké. Děkuji za trpělivost, za znalosti, které jste nám předali, a hlavně za to, že jste nám byli oporou nejen ve výuce, ale i v osobním životě. Váš přístup, snaha a obětavost pro nás znamenaly mnohem víc, než si možná myslíte.

Poděkování patří také všem spolužákům a kamarádům, kteří s námi tuto cestu sdíleli. Díky vám jsme zažili spoustu legrace a vytvořili si přátelství, která snad vydrží i nadále. Každý z vás byl důležitou součástí našeho příběhu.

Na úplný závěr bych chtěl popřát všem spolužákům, učitelům i celé škole mnoho úspěchů, štěstí a sil do budoucích let. Na shledanou a děkuji za vše.

Daniel Schoř, IX.A

Rozloučení se školou

Sedím ve své lavici a uvědomuji si, že je to naposledy. Naposledy jako žák deváté třídy, naposledy mezi spolužáky, se kterými jsem strávila tolik let. Je těžké uvěřit, že ta cesta, která začala před devíti lety, se právě teď blíží ke svému konci. A právě proto bych dnes chtěla říct několik slov na rozloučenou.

Nejprve bych chtěla poděkovat paní učitelce Anně Janočkové, která nás provedla prvními školními krůčky v 1. až 3. třídě. Byla to ona, kdo nás naučil číst první slova, napsat první věty a zvládnout první příklady. Díky její trpělivosti a laskavosti jsme si školu oblíbili a rádi do ní chodili.

Poděkování patří také paní učitelce Radce Kotrašové, která nás učila ve 4. a 5. třídě a pomáhala nám překlenout přechod mezi prvním a druhým stupněm.

Na druhém stupni se nás ujala paní učitelka Michaela Vařeková, která nás provázela celým druhým stupněm od 6. do 9. třídy. Děkujeme jí za to, že to s námi zvládla a vydržela až do konce.

Bylo to tady! V deváté třídě nás čekala velká zkouška, a tím bylo přijímací řízení na střední školy. Začalo období plné stresu a nejistoty. Nikdo z nás se na tyto zkoušky netěšil. Prvně jsme je museli napsat a poté se měsíc čekalo na výsledky, jak jsme dopadli. Nakonec jsme vše úspěšně zvládli.

Chtěla bych poděkovat paní učitelce Vladimíře Židkové za přípravu na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury. Stejně tak bych chtěla poděkovat paní učitelce Anně Láníkové za přípravu z matematiky.

Dnes se loučíme. Se školou, se spolužáky, s učiteli. Odcházíme každý svou cestou, ale vzpomínky na tyto roky v nás zůstanou navždy. Děkuji všem, kteří mě po této školní cestě provázeli.

Emma Poprachová, IX.B

Rozloučení se školou

Tak a je to tady! Je to jako včera, kdy jsme před dveřmi této školy stáli jako malí vystrašení prvňáčci. Někteří z nás jsme šli do školy s nadšením, jiní zase s obavou a strachem, co nás čeká. No a teď, i když víme, že je to neuvěřitelně dojemný moment, před vámi stojí třída, která se chystá k odchodu, protože již po 9 letech jsme dopsali náš příběh.

Ten začal v 1. třídě, kde jsme poznali naši novou paní učitelku Annu Janočkovou, která nás naučila číst, psát a počítat. Patří jí velké poděkování nejen za to, že nám pomohla se poznávat, ale hlavně děkujeme za první tři roky na této škole. Čtvrtá třída byla trochu šok. Těžší učivo a přísnější známkování. Čtení na známky nikoho nebavilo, ale všechno jsme to zvládli díky paní učitelce Radce Kotrašové, která to s námi hravě zvládla i v době Covidu. Věříme, že nebylo lehké učit přes počítač, protože většinou nám záleželo, kdo komu pošle vypracovaný domácí úkol nebo test. Pátá třída skončila a s ní i my jako žáci 1. stupně. Učivo bylo stále těžší a těžší a učitelé se nám začali střídat jako ponožky. Čekala nás ale naše nová třídní učitelka Michaela Vařeková, která to s námi nějakým zázrakem vydržela a provázela nás tedy až do 9. třídy. Patří jí poděkování za vše, co pro nás udělala, ať už to byly všemožné výlety nebo jiné akce. Víme, že to s námi ty čtyři roky nebylo lehké.

V 9. třídě také přišlo velké rozhodování - volba škol. Přece jen každý z nás měl jako malý nějaký ten sen, holky chtěly být princezny, kluci třeba princové nebo se někdo chtěl řídit cestou ŽLUTÁ VESTA TAKY CESTA, ale kde je realita? Možná tady před vámi stojí budoucí učitelé, doktoři nebo možná i právníci, kdo ví. Ten fakt, že před vámi stojí budoucí maminky a tatínkové je docela šilený, co? Můžeme vám s radostí oznámit, že jsme se všichni dostali na naše vysněné školy a v září nastupujeme! K tomu se pojí další velké poděkování, a to paní učitelce Vladimíře Žídkové, která nás připravovala na přijímací zkoušky z češtiny a paní učitelce Anně Láníkové, jež nám zase pomohla s matematikou.

Všem ostatním děkujeme za to, co jste nás naučili. Věříme, že si odneseme všeobecné znalosti ze základní školy, které využijeme na střední škole nebo v dalším životě. Zasloužíte si velký obdiv, že jste se někdy uprostřed hodiny prostě nesebrali a neodešli. Patří vám také díky za to, že jste nám byli oporou po celých 9 let, že jste tady s námi prožívali naše úspěchy, ale i pády. No jo, nebylo to s námi jednoduché.

Teď se loučíme po mnoha letech strávených na této škole. Těch zážitků a vzpomínek si odnášíme opravdu hodně a budeme na ně vzpomínat s úsměvem. Většina si tady našla dobré kamarády, kteří je budou dále provázet v životě.

Před tím, než se s vámi rozloučím, mám ještě jedno menší přání a to, abyste si nás pamatovali jen v tom nejhezčím světle, zapomněli na to špatné a vzpomínali na nás v dobrém a s úsměvem na tváři stejně jako budu vzpomínat já a mí spolužáci.

Tímto se s vámi loučím a děkuji za krásných 9 let na této základní škole.

Eliška Pavlů, IX.B

Rozloučení se školou

Když si vzpomenu na první školní den v roce 2016, ještě jako malý vystrašený prvňáček s obrovskou aktovkou (větší než moje sebevědomí), měl jsem v hlavě jen jednu myšlenku: *Najdu si tu vůbec kamarády?* A teď, o devět let později, si říkám, že to byla fakt jízda. A i když to občas drhlo, jsem rád, že jsem ji absolvoval právě na Základní škole Hanušovice – a hlavně s vámi, spolužáci.

Začátek byl takový roztomilý. Prvních pár let pod vedením paní učitelky Anny Janočkové bylo fajn. Učila nás úplné základy – psát, číst, počítat a hlavně, že když zvednu ruku, tak nemám hned mluvit. Díky ní jsme měli dobrý start a byla pro nás takovou druhou maminkou. A i když jsme byli malí ďáblíci, ona to s námi zvládla na jedničku. Díky za všechno, paní učitelko!

Pak přišla paní učitelka Radka Kotrašová, která s námi zažila úplně jiný level – **online výuku**. Pamatuji si, jak jsme se připojovali přes Zoom (když se to povedlo) a měli kameru "náhodou" vypnutou, mikrofon taky a hráli jsme si na duchy. Jo, bylo to divné období – covid a karanténa nám vzaly společné zážitky, výlety, legraci ve třídě... A já upřímně přiznávám, že jsem tomu nedával tolik, co bych měl, kdybychom seděli spolu v lavicích. Ale paní učitelka to zvládla skvěle, měla s námi trpělivost, i když jsme pubertálně vyváděli. Za to jí patří velké díky!

Od sedmé třídy nás měla paní učitelka Michaela Vařeková. Co říct? Legendární. S ní byla vždycky legrace (i když občas trochu káravá) a nikdy nás nenechala ve štychu. Chápavá, milá, ale taky spravedlivá. Protrpěla s námi spoustu malérů (hlavně kluci, že jo, nebudeme jmenovat...), ale nikdy nás neodmítla, když jsme potřebovali pomoci. Děkuji, paní učitelko, že jste to s námi nevzdala!

Nesmím zapomenout na paní učitelku Vladimíru Žídkovou – nejlepší češtinářku pod sluncem! Díky ní jsem zvládl přijímačky z češtiny bez nervového zhroucení. Uměla nás připravit, i když jsme někdy byli línější než šnek na dovolené. Vysvětlovala to jasně, v klidu a když bylo třeba, uměla nás i správně nakopnout. Díky vám jsem češtinu zvládl a jsem za to fakt rád.

A samozřejmě díky i paní učitelce Anně Láníkové za skvělou přípravu na matematiku! Víím, že to s námi taky nebylo jednoduché, hlavně když jsme nechápali něco, co by mělo být "úplně jasné". Ale nikdy to nevzdala a díky ní jsme tu matiku přece jen nakonec dali.

A co se týče nás, spolužáci – no jo, nebylo to vždy jen růžové. Občas hádky, malé spory, někdy to vypadalo jako v reality show... Ale vždycky jsme se k tomu postavili jako lidi.

Vyříkali jsme si to, pochopili se a šli dál. A jsem velmi rád, že jsme teď taková parta. Díky vám jsem těch devět let neprožil sám a byla to legrace – i když někdy trochu bláznivá.

Je zvláštní si teď představit, že už se to blíží ke konci. Že už nás nečeká další zářijový začátek spolu. Ráno prvního dne školy jsem se bál, jestli vůbec najdu nějaký kolektiv. A teď bych ho nevyměnil za nic na světě. Díky vám jsem si to tady perfektně užil.

Loučím se s vámi se smíchem, ale i s trochou smutku. Teď se každý musíme vydat vlastní cestou. Věřím, že všichni najdeme svoje místo, svoje sny a svoji budoucnost. A i když se s některými možná už neuvidím tak často jako nyní, nikdy nezapomenu. Vždycky budete součástí mého života. Děkuji vám všem!

Jakub Babirád, IX.B

Rozloučení se školou

Devět let. Zní to jako dlouhá doba, ale když se ohlédnu zpátky, uteklo to velmi rychle. Připadá mi to jako včera, když jsme poprvé vstoupili do školy s obrovskou aktovkou na zádech, nervózníma očima a s maminkou za ruku. Nikdo z nás tehdy netušil, co nás čeká, co všechno se naučíme, kolik toho zažijeme a co všechno nám základní škola dá do života.

V první třídě jsme byli úplně malí, ještě téměř děti ze školky. Všechno bylo nové. Učebnice voněly novotou, písmena jsme se učili psát pomalu a někdy i vzhůru nohama. Naší třídní učitelkou tehdy byla paní Veronika Pitáková. Měla s námi obrovskou trpělivost. Naučila nás základy všeho, co jsme potřebovali vědět – číst, psát, počítat. Ale hlavně nás naučila, že škola není nic, čeho bychom se měli bát. Díky ní jsme se do školy těšili a ona nám pomáhala, když jsme něco nechápali. I když jsme byli malí a občas nezvládali poslouchat, ona to s námi zvládala skvěle.

Druhá a třetí třída už byla o trochu jednodušší. Pomalu jsme si zvykali na školní život, poznávali jsme se navzájem, tvořili partu a začínali jsme se cítit jako opravdová třída. Učení přibývalo, ale stále to bylo hodně o hře, o objevování a o zábavě. Tyto roky byly v něčem fakt kouzelné – ještě jsme byly děti, ale už jsme něco uměly.

Ve čtvrté a páté třídě přibýlo učiva, dostávali jsme známky, začali jsme chápat, že některé věci se prostě musí naučit, i když se nám nechce. Ale právě v těchto letech se všechno změnilo. Začala pandemie covidu. Poprvé se uzavřely školy, museli jsme zůstat doma a učit se na dálku. Bylo to úplně nové – distanční výuka, úkoly přes počítač, výuka přes obrazovku. Největší šok byl, že jsme se dlouho neviděli, chyběli nám spolužáci, učitelé i normální denní režim. Později, když jsme se do školy vrátili, jsme se museli pravidelně testovat – třeba i v tělocvičně. Byla to zvláštní doba, na kterou jen tak nezapomeneme. Naučila nás ale hodně – hlavně být samostatní a vážit si obyčejných dnů.

Pak přišla šestá třída – přechod na druhý stupeň. Najednou jsme měli víc učitelů, víc předmětů, víc odpovědnosti. Byl to trochu šok. Nebylo to už jako na prvním stupni, kde nás jedna paní učitelka znala od A do Z. Museli jsme se přizpůsobit novým pravidlům, víc si toho hlídat sami, víc se připravovat. Ale také jsme začali poznávat, co nám jde, co nás baví, co nám naopak nejde a kde se musíme více snažit.

Sedmá třída byla o něco klidnější – už jsme se zorientovali, věděli jsme, co a jak, a začali jsme si být jistější. Někteří z nás už začali víc přemýšlet nad tím, co budou dělat dál, jakou školu si jednou vyberou, co je baví. Byli jsme starší, ale pořád ještě děti, které si chtějí užít poslední roky základní školy.

Osmá třída byla zlomová. Najednou jsme slyšeli slova jako „přijímačky“, „známky rozhodnou“ a „střední škola“. Začalo jít do tuhého. Všichni jsme začali tušit, že už to není jen o tom, „aby to nějak vyšlo“, ale že si teď budujeme budoucnost. A do toho jsme měli štěstí, že jsme mohli jet na vodácký kurz. To byl jeden z nejlepších zážitků na celé „základce.“ Společné noci pod stanem, smích, voda, příroda, kamarádství. Bylo to fakt silný. Tam jsme si uvědomili, že i když jsme každý trochu jiný, jako třída držíme při sobě.

A pak přišla devítka. Náš poslední rok. Na začátku jsme si říkali, že to nějak přežijeme, ale než jsme se nadáli, byl duben, přijímačky a teď zbývá už jen květen a červen. Celý rok byl plný učení, rozhodování, nervů a stresu, ale také podpory. Teď už je učení méně a my připravujeme vystoupení devátých ročníků – školní akademii.

Naší třídní je paní Anna Láníková a musím říct, že bez ní bychom to zvládali mnohem hůř. Po celý rok nás připravovala, motivovala, opakovala s námi učivo, radila nám, jak si to všechno rozložit, jak si věřit. Vždycky jsme cítili, že jí na nás záleží. Byla pro nás víc než učitelka – byla to naše opora. Paní učitelko, děkujeme vám za všechno.

Byla také s námi paní asistentka pedagoga - paní Táňa Mikšíková. Vždycky byla ochotná pomoci, vysvětlit nám věci, když jsme něco nestíhali nebo když jsme měli v něčem problém. Byla hodná, trpělivá a hlavně klidná – a to jsme často potřebovali. Děkujeme, že jste tu s námi byla a pomáhala nám zvládat i ty těžší dny.

Obrovské díky patří i paní učitelce Vladimíře Žídkové, která nás připravovala na češtinu k přijímacím zkouškám. Její hodiny byly někdy fakt náročné – diktáty, rozборы, psaní slohových prací. Ale mělo to smysl. Díky ní jsme věděli, co nás čeká, a při zkouškách jsme si mohli říct: „Jo, tohle jsme dělali, na to jsem připravený.“ Byla přísná, ale spravedlivá. Nedala nám nic zadarmo, ale právě to nás posunulo. Naučila nás toho opravdu hodně – nejen češtinu, ale vedla nás k zodpovědnosti, vytrvalosti a důvěře ve vlastní schopnosti. Děkuji Vám.

A taky moc děkujeme paní Ladě Alghren, která nám pomohla posunout se v angličtině. Její hodiny byly vždy v pohodě, dokázala vysvětlit i těžší věci, a hlavně nás naučila, že angličtina není strašák. S ní jsme se nebáli mluvit, zkoušet, zasmát se u toho, když něco nevyšlo – a i to je důležité.

Teď už zbývá jen pár týdnů. Všichni jdeme jinam. Někdo na učební obor, někdo na střední školu. A mně se ta velká dřina vyplatila: každodenní učení na přijímací zkoušky jsou za mnou a já jsem přijata na mou vysněnou školu.

Naše cesty se brzy rozdělí. Možná už se všichni nevidíme. Ale zůstane to, co jsme prožili spolu. Devět let – to je kus života. Byly to roky, které nás formovaly, ať už si to uvědomujeme nebo ne.

Děkujeme vám všem – učitelům, kteří nás něco naučili, i spolužákům, se kterými jsme to všechno sdíleli. Byla to dlouhá cesta, občas těžká, ale většinou krásná.

Nikdy nezapomenu, kde jsem začala. A nikdy nezapomenu na lidi, kteří u toho byli se mnou. Děkuji.

Karolína Janková, IX.B

Rozloučení se školou

Paní učitelka Vladimíra Žídková mě vždycky učila, že pohádka se pozná, když tam vystupují nadpřirozené bytosti, kouzelné předměty a jevy, ale v mé devítileté pohádce vystupují učitelé a moji spolužáci.

Moje pohádka už je u konce, začne nová a ta už bude kratší. Přihlášky jsme podali a byli jsme přijati na střední školy a už nám zbývá se jen rozloučit. Je to zvláštní pocit, když si uvědomím, že po devíti letech opouštím místo, ve kterém jsem strávila většinu času. Nebyla to jen tak ledajaká žlutá budova, ale bylo to místo, kde jsme se učili, ale také prožili spoustu nezapomenutelných chvil, smáli se, chybovali i rostli.

Pamatuji si svůj první den, kdy jsem nervózně stála před školou s aktovkou větší než já sama. Tehdy jsem vůbec netušila, co mě čeká. V první třídě jsem poznala nové kamarády, paní učitelku Veroniku Pitákovou. Také jaké to je, když věci nejdou podle plánu, nebo když všichni nekamarádí se všemi. Ve 4. a 5. třídě nás potkala online výuka, ale paní učitelka Petra Unzeitigová to s námi zvládla na jedničku. Online výuka skončila. My se vrátili zpět do školy, ale tentokrát už na druhý stupeň. Byli jsme nejmladší a poznali spoustu starších kamarádů. Také k nám přišli noví spolužáci. Uteklo to jako voda a my byli najednou v osmé třídě a už jsme se museli pomalu rozhodnout, kam naše cesty povedou dál a snažit se mít co nejlepší známky, které se nám počítaly do přijímacího řízení na střední školu. Došli jsme do deváté třídy. Čekali nás a neminuly, přijímací zkoušky. Poslední chvíle na škole. Máme spolu hodně nezapomenutelných zážitků, od problémů po hezké chvíle strávené spolu. Nikdy nezapomenu na naši "svatou trojici děvčat." Vždycky jsme byly ve všem spolu a teď se naše cesty rozejdou jinam. Museli jsme se naučit, že ne všechno jde vždycky tak, jak bychom chtěli a že ne každý bude náš kamarád. Ale to nás často zocelí. Naučili jsme se mít zodpovědnost a nebrat některé věci na lehkou váhu.

Velké díky patří všem učitelům. Chtěla bych poděkovat paní učitelce Anně Podgrabinské, která mě učila fyziku, paní učitelce Aleně Divišové za dějepis, paní učitelce Ladě Ahlgren za angličtinu, která mě nebavila a ona mě vždycky dokázala namotivovat, aby mě to bavilo, a nakonec mě baví díky ní. Poděkování míří také paní učitelce Vladimíře Žídkové za výuku českého jazyka a přípravu na přijímací zkoušky, paní učitelce Marianě Felnerové, která to s námi neměla vždy jednoduché. Také bych chtěla poděkovat panu řediteli za fyziku a za jeho přístup k nám – k žákům. Velký dík patří také mé třídní učitelce paní Anně Láníkové, která ve mně vždycky věřila a stála při mně, když jsem potřebovala, pomohla mi, a také i za přípravu na přijímací zkoušky z matematiky. Moje velké poděkování náleží i paní asistentce pedagoga Tání Mikšíkové. Bez ní by to nebylo ono. Vždycky mi ve všem pomohla, podporovala mě, věřila mi a stála za mnou. Dokázala mě rozesmát. Nejraději bych si ji vzala všude s sebou. Bude mi to chybět.

Ted' stojím na konci této pohádky. Loučení není jednoduché, ať už s učiteli nebo spolužáky. Konec základní školy pro mě znamená konec jedné velké kapitoly, ale zároveň je to začátek nové. Trochu mě děsí, co bude dál, ale i se těším. Poznám nové kamarády, naučím se nové věci a určitě se budu ráda vracet za některými učiteli. Ať už se naše cesty rozdělí jakýmkoli směrem, na těchto devět let nikdy nezapomenu.

Takže zazvonil zvonec a pohádka je konec...

Rozloučení se školou

A je tu konec druhé školní etapy. Konec základní školy. Ale za to začátek nové etapy našeho školního života. Střední škola.

Když jsme nastupovali do první třídy, jako malé děti s aktovkami většími než my sami, měli jsme radost. Těšili se na novou paní učitelku, nové kamarády, obzvlášť když jsme nechodily zde do Hanušovic do školky. Takže pro mě to opravdu bylo vše nové. Bála jsem se, zda si vůbec najdu nějaké kamarády. Celkově to pro mě bylo těžké období, takže jsem neměla ani tolik odvahy. Brzy jsme si ale zvykla, a dokonce si našla kamarády. Taky jsme se samozřejmě těšili, že se naučíme spoustu nových věcí jako číst, psát a počítat. První třída utekla jako voda, pak druhá, třetí, kde nám přibyla angličtina, a dokonce nová paní učitelka. To jsme ale zvládli a mohli pokračovat dále. Bohužel nás ve čtvrté třídě přemohl Covid a my museli sedět doma u obrazovek. To se první zdálo jako fajn. Můžeme být v pyžamu, jíst a nikomu to nebude vadit. Ale opak byl pravdou a nebylo to tak fajn. Pátá třída také rychle utekla a než jsme se nadáli, šli jsme dál na druhý stupeň. V šesté třídě jsme dostali nové učitele, žáky a předměty. Také jsme už museli chodit do jiných tříd, což byl ze začátku, aspoň pro mě problém, protože jsem se dokázala lehce ztratit. Neznala jsem třídy ani pomalu učitele a nikdy nevěděla, kam mám jít. Brzy jsem se to naučila jako všichni ostatní. Sedmá třída rychle utekla a už jsme byli v osmé. Přišlo odpolední vyučování a chemie - můj zabiják. A to už jsme se museli více snažit, abychom měli dobré známky, jelikož se nám měly počítat na přihlášky na střední školy. Spousta z nás ani nevěděla, kam půjdou. A pak už přišla devátá třída. Ta nejtěžší a nejdůležitější. S tím přibýlo očekávání, stres a starost, jelikož měly přijít přijímačky, největší potíž a přidavač stresu. Každý z nás to prožíval jinak, ale jedno bylo jasné, každý jsme se báli, zda to zvládneme a jestli jsme dostatečně připravení. Naši učitele, převážně z češtiny a matematiky, nás dobře připravili a za to jim děkujeme. Teď už to máme za sebou a pouze čekáme, jak jsme dopadli a zda nás vezmou na naši vysněnou školu, kterou jsme si vybrali. Všichni se navzájem podporujeme a přejeme těm druhým, ať se dostanou tam, kam chtějí! Ještě nás tu pár měsíců spolu čeká, a proto bychom si je měly udělat hezké. Společně budeme mít ještě mnoho akcí a prožijeme mnoho zábavy. Také bychom měli začít nacvičovat na akademii, která nás čeká a určitě bude fajn. Pomalu si začínáme uvědomovat, že toto je možná poslední rok, co se všichni vidíme pohromadě a že brzy tento kolektiv budeme muset opustit. Jako třída jsme spolu v minulosti příliš nevycházeli, ale jak jsme rostli, tak jsme začali tvořit velmi dobrý kolektiv. Nyní se můžeme ve třídě cítit vážně dobře. A i přes všechny spory jsem velmi ráda, že jsem mohla být součástí této třídy. Sice jsem si na začátku řekla, že nechci děkovat, neboť to dělá každý, ale nemůžu se tomu vyhnout. Všichni učitelé, asistentky i spolužáci si zaslouží velké díky. Učitelé a asistentky hlavně proto, že s námi měli pevné nervy a vydrželi to s námi i v nejtěžších chvílích, a to chce velký obdiv. Věřím, že spoustu lidí by tak trpělivých nebyla. Způsobili jsme několik problémů, přinesli starosti nejen našim rodičům ale i vám, i přesto jsme ale zažili super chvíle. Za ty roky se u nás vystříдалo několik třídních učitelů i vyučujících, ale všichni se tu snažili být pro nás. A teď, když máme odcházet, věřím, že někomu ukápnou i slzy. Ať už jsme měli jakékoliv problémy nebo starosti, vždy jsme to zvládli. A nyní je čas se rozloučit. Všichni jste byli skvělí a trpěliví. Naučili jste nás mnoho nového a nikdy nad námi nelámali hůl. Vážím si toho. Všem přeji hodně úspěchů, ať už dalším třídám, co budou příští nebo další roky stát na našich místech, tak učitelům, ať mají stále trpělivost, tak i svým spolužákům na jejich nových školách, aby je to bavilo a šli si za svými sny a vše zvládli. To je ode mě vše. Hodně úspěchů v dalších letech a mějte se skvěle. Na shledanou a ahoj.

Rozloučení se školou

Drazí učitelé a milí spolužáci!

Dnešní den je pro mě hodně výjimečný. Po devíti letech se dnes loučím se základní školou, s místem, kde sem prožila tolik krásných, ale i náročných chvil. Je to zvláštní pocit, že na jednu stranu se těším na novou etapu života, na druhou stranu je ve mně smutek z toho, že opouštím něco, co mi bylo dlouhé roky blízké. V první řadě bych chtěla poděkovat svým učitelům, kteří mě celou dobu doprovázeli, podporovali a připravovali na cestu do života. Velké dík patří naší třídní učitelce, paní učitelce Anně Láníkové. Byla to právě ona, kdo se mnou a s celou naší třídou prožívala všechny radosti i starosti školního života. Jako třídní učitelka na nás byla někdy přísnější, ale dnes vím, že jsme to vlastně potřebovali. Díky její důslednosti a pevné ruce jsme si uvědomili, že někdy je třeba překonat vlastní pohodlnost a pořádně zabrat. A právě díky tomu jsme zvládli se připravit na přijímací zkoušky z matematiky. Velké poděkování patří také paní učitelce Vladimíře Žídkové, která mě připravila na přijímací zkoušky z českého jazyka. Jejím prostřednictvím jsem se naučila nejen správně psát a vyjadřovat své myšlenky, ale hlavně jsem si uvědomila, že čeština nemusí být jen nudná gramatika a složité diktáty. Její hodiny byly plné příběhů, čtení a diskusí, které mě motivovaly se zlepšovat. Díky jejímu přístupu jsem se na přijímací zkoušky cítila dobře připravená. Nemůžu zapomenout ani na svou třídu. Společně jsme se vytvořili partu, na kterou jen tak nezapomenu. Byli jsme třída plná energie, smíchu občasného chaosu. Každý z nás byl trochu jiný, ale právě to nás spojovalo. Zažili jsem spolu chvíle štěstí, ale i chvíle, kdy to nebylo jednoduché. Občas jsme se pohádali, jindy jsme se společně zasmáli až k slzám. Víím, že každý z nás teď půjde svou cestou. Někdo na střední školu, jiný na učiliště. Ale i když se naše cesty možná rozejdou, vzpomínky na společné roky mi zůstanou navždy. Ať už nás život zavane kamkoliv, jsem ráda, že jsem měla možnost být součástí právě této třídy v Základní škole v Hanušovicích.

Loučím se s vámi a přeji vám hodně štěstí na nové cestě. Díky za všechno.

Magdaléna Cehová, IX.A

Rozloučení se školou

Dlouhá léta jsme chodili školními chodbami, sedávali do lavic a s nadějí otevírali učebnice. Každý den přinášel nové problémy, úspěchy i chvíle, kdy jsme pochybovali o našich schopnostech. Nyní však dolehne dopředu čas, kdy se musíme se školou rozloučit.

Vzpomínáme na prvňáčka – nervozitu, zvědavost, nové obličeje, na časy, kdy se z neznámých spolužáků stali přátelé, ze strachu z psaní rutina a z učitelů průvodci naším vzděláváním. Bylo to místo plné smíchu, přátelství i překážek, které nás naučili vytrvalosti a odvaze.

Před námi se otevírá nová kapitola života. Škola nám nesla pevné kamenné pilíře, ale nyní je čas vykročit dále, výše, směrem k novým možnostem a snům. Pokud se naše cesty rozdělí, vzpomínky na školní léta v nás přítomně zůstanou navždy.

Chci vyslovit své poděkování paní učitelce Vladimíře Žídkové a paní učitelce Anně Láníkové, které připravily moje spolužáky na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury i matematiky. Přestože jsem přijímačky nedělal, velmi si vážím si jejich náročné práce, obrovské trpělivosti a stálé podpory, které věnovaly mým spolužákům.

Rozloučení není konec, nýbrž začátek něčeho nového. S vděčností se obracíme zpět, ve stejném čase však hledíme do budoucnosti s úžasem. Ať už nás čeká další studium, práce nebo jiné dobrodružství, jisté přece je – škola přece nenabídla jenom vědomosti, nýbrž přátelství i cenné zkušenosti, které si poneseme dál ve svém životě.

Martin Patočka, IX.A

Rozloučení se školou

Devět let uteklo jako voda a já stojím na prahu nové životní etapy. Vzpomínám na své první kroky do školy, kdy jsem s batohem větším než já sám vstupoval do neznámého světa plného písmenek, čísel a nových přátel. Postupem času se z neznámého stalo známé, z učitelů průvodci a z kamarádů přátelé na celý život.

Škola pro mě nebyla jen místem učení, ale i místem, kde jsem se naučil spolupracovat, respektovat ostatní a překonávat překážky. Díky škole jsem vyrostl nejen vědomostmi, ale i jako člověk.

Během let jsme zažili mnoho nezapomenutelných okamžiků. Účastnili jsme se různých školních akcí, projektových dnů a výletů, které nám umožnily poznat nové věci a posílit naše přátelství. Společně jsme se smáli, učili se a rostli. Každý den přinášel nové zážitky a výzvy, které jsme společně překonávali.

Zvláštní poděkování patří paní učitelce Anně Láníkové, která mě nejen učila matematiku, ale také mě připravovala na přijímací zkoušky. Její trpělivost a podpora pro mě byly neocenitelné. Děkuji také paní učitelce Vladimíře Žídkové, která mě učila český jazyk a zároveň mě připravovala na přijímací zkoušky z češtiny. Pomohla mi zlepšit se nejen v gramatice, ale i ve slohovém projevu. Její hodiny mě bavily a hodně mi daly. Velké díky patří i paní učitelce Michaelle Vařekové, která mě vždy povzbuzovala a dodávala mi sebedůvěru. Její přístup a laskavost si budu dlouho pamatovat.

Loučím se s tímto obdobím s vděčností a očekáváním nových výzev, které mě čekají na střední škole. Děkuji všem, kteří byli součástí mé školní cesty na ZŠ a MŠ Hanušovice – škole, která mi dala pevné základy do života.

Matěj Soral, IX.B

Rozloučení se školou

Stojím na prahu nové etapy svého života, ale než udělám krok vpřed, ještě jednou se ohlédnu zpět. Budova mé školy se tyčí před očima, stejně nepřístupná, jak jsem ji vždy vnímal. Chodby, které by měly dýchat spravedlností, mi připomínají nekonečné boje s dvojím metrem, který tu vládl. Pravidla? Pro jedny železná, pro druhé pružná jako jarní větřík. Čím víc jsem se snažil najít rovnováhu, tím více se mi potvrzovalo, že tady spravedlnost občas zavírá oči.

Ale když vstoupím do naší třídy, všechno se mění. Stěny tu nesou vzpomínky na smích, tajné poznámky a společné chvíle, které mě utvářely víc než všechny vyučovací hodiny. Byl to svět, kde jsme byli sami sebou, bez přetvářek, bez obav. Každý hlas, každé gesto v sobě neslo kus jedinečné energie, která nás spojovala v jedno. Jaké to bude bez nich? Bez těch, kteří dělali špatné dny snesitelnými a ty dobré nezapomenutelnými?

A právě tady chci poděkovat. Naše třídní učitelky byly těmi, kdo nás vedly, kdo nám pomáhal překonat překážky i ukazoval cestu vpřed. Přestože škola měla své nedostatky, právě ony byly světlým bodem v mozaice našich školních dnů. Díky nim jsme se nejen učili, ale také si odnášeli něco mnohem cennějšího – podporu, pochopení a někdy i laskavost ve chvílích, kdy jsme ji nejvíce potřebovali.

Zvláštní poděkování patří také naší asistentce pedagoga – paní Táni Mikšíkové. S trpělivostí, kterou by jí mnozí mohli závidět, nám byla oporou, když jsme tápali, pomáhala tam, kde bylo potřeba, a především se stala součástí naší třídy. Nejen jako pomoc, ale jako člověk, na kterého se dalo spolehnout.

Loučím se tedy s těmi zdmi, s pravidly, která mi nedávala smysl, i s pocitem nespravedlnosti. Ale svou třídu si ponesu v srdci dál, protože ona byla tím nejlepším, co mi tato škola mohla dát. A těm, kteří nám pomáhali růst, patří mé velké díky.

Matyáš Urban, IX.A

Rozloučení se školou

Dobrý den milí učitelé, ahoj spolužáci!

Nastal rok 2025. Máme po přijímacích zkouškách, a teď už víme, že jsme byli všichni přijati na školu, kterou jsme si sami vybrali, i když to pro mnohé nebyla první volba. Věříme, že je to směr, kterým se máme dát. Už nám zbývá pouze pár měsíců do konce deváté třídy a chtěla bych všem učitelům a spolužákům za vše poděkovat. Touto slohovou prací bych chtěla připomenout celých devět let na základní škole, které byly náročné, ale také plné radosti a seznámení se s novými skvělými spolužáky.

Pravdou je, že si první stupeň moc nepamatuji, ale vím, že když jsme šli do první třídy, tak jsme se báli, ale zároveň těšili na to, že nás čeká něco nového. Seznámili jsme se s novými lidmi, kteří se stali našimi spolužáky a zároveň kamarády. A potom nastalo učení, které bylo každým rokem těžší a do toho přibýly cizí jazyky, nejprve angličtina a na druhém stupni také ruština a němčina. Druhý stupeň byl náročný, protože jsme se snažili mít co nejlepší známky, ale z druhé strany to byly roky, díky kterým jsme se sblížili se svými spolužáky. Tak a už tu máme devátou třídu, která byla náročná z důvodu přijímacích zkoušek, ale také to byl nejlepší rok za celých devět, a to díky mnoha výletům a aktivitám, které jsme spolu jako třída prožili a zároveň jsme se hodně sblížili. Doufám, že nám to vydrží i po konci deváté třídy.

Chtěla bych poděkovat za celých devět let všem učitelům a hlavně naší třídě za skvělé roky, které jsme spolu prožili.

Přeji vám mnoho úspěchů na nových školách, a ať máte ve všem štěstí.

Mnoho úspěchu a štěstí, ahoj. 😊

Natálie Markovská, IX.A

Rozloučení se školou

Je zvláštní, jak rychle může uběhnout devět let. Když jsem nastupovala do první třídy, připadala jsem si malá, plná očekávání, zvědavá a možná i trochu vystrašená. Tehdy mě vůbec nenapadlo, že jednou přijde den, kdy si budu balit věci naposledy a loučit se s místem, které se stalo mým druhým domovem.

Základní škola pro mě nebyla jen o učení, známkách a zkoušení. Byla to etapa života, kdy jsme si tvořili první opravdová přátelství, kdy jsme poznávali sami sebe, své schopnosti i své hranice. Ať už jsme tu byli od první třídy, nebo se někdo přidal později, všichni jsme za těch devět let vytvořili něco jako malou rodinu. Byli jsme součástí něčeho většího.

Ted', když stojím na prahu nové životní kapitoly, ve mně převládá směs emocí. Těším se na střední školu – na nové zážitky, nové lidi a nové výzvy, ale zároveň cítím zvláštní prázdno, že něco tak známého a bezpečného končí, že už ráno neotevřu ty známé dveře, neuslyším zvonění, které jsme tolikrát proklínali a nepodívám se na tváře, které jsem vídala každý den.

Chci poděkovat všem učitelům, kteří nám věnovali svůj čas, energii a trpělivost, zejména v posledním roce, kdy jsme se připravovali na přijímačky, jste nás podporovali, vysvětlovali, povzbuzovali. I když jsme někdy měli pocit, že toho je moc, zpětně vidím, jak důležitá byla příprava. Díky vám máme šanci vykročit dál.

Každý z nás si s sebou odnáší jinou vzpomínku – na oblíbeného učitele, na školní výlet, na trapas při vystoupení, na smích při hodinách, kde se učit vůbec nedalo. A právě tyto momenty tvoří to, co v hlavě zůstane. Ne testy, ne známky – ale to, co jsme spolu prožili.

Naše cesty se teď rozdělí. Některé z nás možná život zavane zase dohromady, jiní se už třeba nikdy nepotkají. Věřím, že na toto období budeme vzpomínat s úsměvem, protože to byly roky, které formovaly naši osobnost, roky, na které se nezapomíná.

Naše cesty se teď rozcházejí. Každý míříme jinam – do jiného města, do jiné třídy, mezi nové lidi, ale ať už nás osud zavede kamkoliv, to, co jsme tu zažili, v sobě poneseme dál, neboť vzpomínky nemizí, jen se ukládají hlouběji. A jednou, až se potkáme třeba náhodou na ulici, nám možná bude stačit jediný pohled a všechno se na chvíli vrátí. Ten smích, ty chvíle, ta doba.

Loučím se s tímto místem ne se smutkem, ale s vděčností, poněvadž jsem měla to štěstí prožít devět let s lidmi, kteří mi budou chybět. A to je vlastně ten největší důkaz, že to stálo za to.

Nikola Rýdlová, IX.A

Rozloučení se školou

Konečně - devět let uplynulo možná až příliš rychle a my jsme na konci této celkem náročné cesty, ale zároveň jsme na nové cestě, která vede na střední školu. Doufám, že se každý z nás setká na vysněné škole s dobrým kolektivem. Těším se na novou školu, ale zároveň se i bojím, ale to asi každý z nás. Tato škola se mi bude opouštět těžce, protože jsem tady našla pravé kamarády. Chtěla bych poděkovat paní učitelce Anně Janočkové, která nás učila první tři roky a naučila nás počítat, psát a číst. Dále chci poděkovat paní učitelce Radce Kotrašové a naší paní třídní učitelce Micharle Vařekové, která s námi měla pevné nervy a rozuměla nám. Dále chci poděkovat paní učitelce Vladimíře Žídkové za skvělé hodiny českého jazyka. Učení s ní bylo vždy zábavné a skvěle nás dokázala připravit na střední školy i do dalšího života. Děkuji všem učitelům, kteří nás aspoň jednou učili za devět let naší školní docházky.

Novým deváťákům přeji, aby se všichni dostali na střední školy, po kterých touží, úspěšně zvládli poslední rok v základní škole a vytvořili si vzpomínky, na které nikdy nezapomenou.

Pavla Gadžiová, IX.B

Rozloučení se školou

Na první školní den si pamatuji dobře. Mám na mysli ten den, kdy jsem poprvé vkročila do nové školy v Hanušovicích. Byla jsem v šesté třídě. Přišla jsem z Jindřichova na Moravě, kde jsem prožila svých pět školních let. Zнала jsem tam každou chodbu, každou lavici, každého spolužáka. A najednou jsem byla v úplně novém světě. Byla jsem nervózní. Nová třída, noví učitelé, nové tváře. Bála jsem se, jestli si mě někdo všimne, jestli mě přijmou. Ale ukázalo se, že to byli fajn lidi. Postupně jsem si našla svoje místo, kamarády i učitele, kteří mi pomohli vyrůst nejen ve vědomostech, ale i jako člověk. Roky plynuly a já si začala uvědomovat, že tato změna byla možná to nejlepší, co mě mohlo potkat. Naučila mě přizpůsobit se, otevřít se novým věcem a lidem. Každý školní den přinesl něco, co mě posouvalo dál. I když to někdy nebylo jednoduché, nelituju ani minuty. A teď? Ted' stojím na konci deváté třídy a cítím zvláštní směs radosti a smutku. Vzpomínám na staré časy v Jindřichově, na první nesmělé dny v Hanušovicích a na všechno, co mezi tím bylo. Tolik vzpomínek, tolik příběhů. Škola pro mě nebyla jen o učení, ale hlavně o lidech, o přátelstvích a zážitcích, na které nikdy nezapomenu. Odcházím s hlavou plnou plánů, ale i s vděčností. Těším se na novou kapitolu, ale vím, že tato stránka mého života zůstane navždy v mém srdci.

Patricie Schovajsová, IX.A

Rozloučení se školou

Den, na který jsme všichni dlouho čekali, je konečně tady! S radostí i s nostalgií se loučíme se školou, s místem, které nás provázelo během devíti let. Byly to roky plné učení, přátelství, výzev a nezapomenutelných zážitků.

Vzpomínám si na první školní den, kdy jsme byli plni očekávání a vstoupili do lavic prvních tříd. Tehdy jsme nevěděli, kolik zážitků a zkušeností si odsud odneseme. Postupně jsme si zvykli na ranní vstávání, písemky i nervózní chvíle před tabulí. Bylo to období plné objevování nejen světa kolem nás, ale i nás samotných.

Každý den nám přinesl nové výzvy. Některé hodiny byly napínavé a inspirující, jiné nám daly zabrat, ale i ty nejtěžší chvíle nám pomohly růst a naučily nás nevzdávat se. Kromě znalostí jsme si osvojili důležité životní lekce: jak se vypořádat se stresem, jak pracovat v týmu, jak překonávat překážky a hledat vlastní cestu.

Škola však nebyla jen o učení. Byla místem, kde se formovala pevná přátelství, kde jsme sdíleli radostné i náročné chvíle. Pamatuji si společný smích o přestávkách, školní výlety plné dobrodružství, které nás spojily, a chvíle, kdy jsme jeden druhému pomáhali. Vzpomínky na tyto zážitky si poneseme navždy.

Každý z nás si odnášíme něco jedinečného. Někteří vzpomínají na oblíbené učitele, kteří dokázali předměty oživit a povzbudit nás k přemýšlení. Jiní si uschovají vzpomínky na spolužáky, s kterými sdíleli radostné i těžké chvíle. Ať už byly naše školní dny různé, jedno je jisté - změnily nás. Naučily nás nejen vědění, ale i porozumění sobě samým.

Dnes stojíme na prahu nové etapy. Před námi se otevírají dveře k dalším možnostem - studiu, práci, novým zkušenostem. Možná, že se naše cesty rozdělí, ale vzpomínky na školní léta zůstanou v našich srdcích. Každý z nás jde vpřed s vlastním snem, s vlastním příběhem, který právě začíná.

Loučíme se s místem, které nás tolik naučilo. S poděkováním říkáme poslední sbohem, ale zároveň s nadšením vítáme budoucnost. Co přinese, je jen na nás.

Sebastien Vágner, IX.A

Rozloučení se školou

Nastala ta chvíle, kdy se všichni rozloučíme. Čas, který už nevrátíme zpět. Je rok 2025 a já jsem v deváté třídě. Roky utekly jako voda a já si nedokážu představit, že v září do této školy už nevstoupím. Když zavírám oči a nechám vzpomínky plynout, vidím před sebou malou prvňačku. Sedí v lavici poprvé, s očima plnými očekávání a srdcem plným nejistoty. Byla jsem to já, dítě, které netušilo, co ho čeká v následujících devíti letech. Dnes, když se ohlížím zpět, cítím, jak se ve mně mísí radost i smutek. Končí jedna důležitá etapa života – základní škola.

První tři roky mě provázela paní učitelka Anna Janočková. Byla trpělivá, usměvavá a vždy spravedlivá. Naučila nás číst, psát, počítat, ale co bylo nejdůležitější – učila nás věřit ve své schopnosti.

Ve čtvrté a páté třídě nás převzala paní učitelka Radka Kotrašová. Přejít to nebyl jednoduchý. Přece jen jsme už nebyli ti malí prvňáčci, ale zároveň jsme nebyli připraveni být úplně dospělí. Paní učitelka nás ale dokázala vést pevnou rukou. Uměla být přísná, když bylo potřeba, ale zároveň měla pro nás vždy otevřené srdce i uši k naslouchání.

A pak přišla druhá etapa – druhý stupeň. Tam jsme se potkali s poslední naší třídní učitelkou na základní škole, s paní učitelkou Michaelou Vařekovou, která nás provázela až do konce deváté třídy. S ní jsme si prošli pubertou, zmatky, radostmi, ale i obavami z budoucnosti. Byla tu s námi v každém momentu.

Každý rok ve škole byl jiný – někdy těžký, jindy lehký, ale nikdy zbytečný. Poznali jsme přátele na celý život, prošli jsme prvními láskami, hádkami, smířením, a hlavně jsme rostli – nejen věkem, ale i duchem.

Na konci této cesty bych ráda poděkovala ještě paní učitelce Vladimíře Žídkové. Možná nás neučila celých devět let, ale její přístup, srdečnost, láska k dětem a každá hodina českého jazyka byla úžasně propracovaná a zábavná.

Dnes stojím na prahu nové etapy. Loučím se se školou, se spolužáky, s učiteli. S sebou si odnáším vděčnost, že jsem mohla potkat úžasné kamarády, kolektiv okolo nás a vzpomínky ze základní školy, na které nikdy nezapomenu. Devět let není málo, ale ani hodně. Jsou to roky, kde jsem nechala kousek sama sebe.

Děkuji všem, kdo byli součástí této cesty. Nikdy na vás nezapomenu.

Tereza Hnátková, IX.B

Rozloučení se školou

Když si dnes uvědomím, že opravdu končím jednu velkou životní kapitolu, je mi trochu smutno, ale zároveň jsem vděčný. Vděčný za všechny ty roky, které jsem mohl strávit ve škole – mezi spolužáky, kamarády, a hlavně pod vedením skvělých učitelů, kteří mě nejen učili, ale hlavně mě podporovali a formovali jako člověka.

Na začátku první třídy jsem měl v očích nejistotu a v ruce obrovskou aktovku. Nevěděl jsem, co mě čeká. Dnes, když se rozhlédnu zpět, vidím cestu plnou zážitků, učení, smíchu i překážek. Škola mi dala mnohem víc než jen vědomosti – naučila mě překonávat sám sebe, vážit si druhých a jít si za svým cílem.

Rád bych poděkoval několika lidem, kteří pro mě byli během těchto let výjimeční.

Paní učitelka Vladimíra Žídková mě celou dobu skvěle vedla a pomohla mi především s přípravou na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury. Její hodiny byly vždy pečlivě připravené, srozumitelné a přitom poutavé. Vždy měla pochopení, když jsem něco nechápal, a dokázala mě motivovat. Díky ní jsem šel ke zkouškám s jistotou a vědomím, že na to mám.

Paní učitelka Anna Láníková byla mou oporou při přípravě na přijímací zkoušky z matematiky. I když pro mě matematika nebyla vždy jednoduchá, dokázala mi ji vysvětlit tak, že jsem začal věřit, že ji opravdu zvládnou. Byla trpělivá, spravedlivá a vždy ochotná pomoci. Její přístup mě naučil, že chyba není konec světa, ale jen krok na cestě k pochopení. Za to si jí opravdu moc vážím.

Zvláštní poděkování si zaslouží paní učitelka Michaela Vařeková. Je to podle mě jeden z nejlepších učitelů, které jsem, kdy poznal. Vždy byla vstřícná, lidská a ochotná vyjít nám vstříc v jakékoliv situaci. Dokázala nás podpořit nejen po stránce školní, ale i lidské, a já si upřímně myslím, že by si zasloužila ocenění za nejlepšího učitele. Takových jako ona moc není – a já jsem vděčný, že jsem ji mohl zažít jako svoji učitelku.

Děkuji ale i všem ostatním učitelům, kteří mě během školních let učili. Vím, že to s námi občas nebylo jednoduché, ale přesto do nás každý den vkládali čas, energii a někdy i nervy. Díky vám jsem mohl vyrůst a posunout se dál.

Loučím se také se svými spolužáky. Byli jsme skvělá parta a budu na nás vzpomínat s úsměvem. Výlety, legrácky v hodinách, ale i společné stresy před testy – to všechno bylo naše a to všechno si ponesu dál svým životem.

Dnes odcházím s pocitem, že jsem připraven vydat se na novou cestu. Vzpomínky, přátelství a vděk za to, co jsem tady prožil, zůstanou navždy.

Tomáš Horváth, IX.B

Rozloučení se školou

Vážení učitelé, milí spolužáci, tak a je to tady!

Konec devátého ročníku a začátek něčeho nového.

Tímto dnem končí našich devět let. Byli jsme spolu od roku 2016-2025. Byly to krásné roky zažité s vámi.

Jak jsme se těšili na první zvonění a zábavu, tak tímto dnem to i končí.

Chtěla bych se s vámi podělit o mé dětství na této Základní škole v Hanušovicích. Začala bych od nástupu do základní školy.

Do první třídy jsem se těšila, neboť jsem se chtěla naučit psát, číst a počítat, ale také poznat nové děti a kamarády.

V první třídě to bylo hlavně o zábavě a poznávání nových věcí.

V druhé třídě přišlo násobení a dělení.

Třetí třída už byla horší, přibyla nám totiž angličtina a vyjmenované slova.

Čtvrtá a pátá třída to bylo trošičku těžší, ale už to bylo takové, co znám. Potom nastal čas uvědomění, že přichází druhý stupeň a s ním i nové učivo.

Přišla šestá třída, přibyli i noví žáci z Jindřichova.

A zbývají nám poslední tři roky, a to sedmá, osmá a hlavně devátá třída. Tam nás učitelé docela strašili, pokud se nezačneme pořádně učit, tak nebudeme dostatečně připraveni do devátého ročníku, kde se setkáme s veškerou probranou látkou, ale i že máme začít přemýšlet, co bychom chtěli dělat v budoucnu.

Plno z nás ještě nevědělo, kam se vydat na střední školy. Byla to pro nás velká výzva si vybrat takový obor, který nás bude bavit, naplňovat a hlavně, jestli najdeme uplatnění i v práci.

No a je to tady! Náš vysněný devátý ročník, plno stresu a učení na střední školy!

Ale nebojte, je tu i zábavná část, pro někoho to možná bude stres.

A je to naše akademie, plno trénování, tancování, zábavy, spoustu dalších výletů a akcí pro prvňáčky, předškoláky, ale i pro žáky prvního stupně.

Těším se na mou střední školu a můj nový život. Doufám, že mě učení bude bavit a stále motivovat.

Tímto bych chtěla poděkovat všem učitelům a učitelkám, kteří nás připravili na střední školy, ale také, že byla s nimi zábava. Mým spolužákům přeji úspěšné pokračování

v dalším vzdělávání. I přes ty hádky, nedorozumění a těžké chvíle vám všem děkuji za devět let školní docházky v Základní škole v Hanušovicích.

MĚJTE SE KRÁSNĚ, NA SHLEDANOU!

Tereza Hotařová, 9.A.

Rozloučení se školou

Je to zvláštní pocit, že po těch devíti letech nastává konec jedné velké kapitoly našeho života. Když si vzpomenu na první den v první třídě, vybavím si, jak jsme se všichni těšili, ale také jsme měli obavy, co nás čeká. Od první třídy do třetí jsme měli paní učitelku Annu Janočkovou, které bych chtěla poděkovat za krásné začátky na základní škole a za pěkné výlety a vzpomínky. Ve 4. a v 5. třídě jsme měli paní učitelku Radku Kotrašovou, která nás toho naučila opravdu hodně. Někdy to s námi neměla lehké, ale i tak nás skvěle připravila na druhý stupeň, za což jí děkuji. Nastal obávaný druhý stupeň, ve kterém jsme dostali za třídní učitelku paní Michaelu Vařekovou, které bych chtěla poděkovat za to, že to s námi vydržela až do konce a že na nás měla pevné nervy. Jak začala 9. třída, nebylo to vůbec lehké. Museli jsme se rozhodnout, kam si dáme přihlášky na střední školu. Ale uteklo to. Ani jsme se nenadáli a před námi byly přijímací zkoušky. Chtěla bych poděkovat paní učitelce Vladimíře Žídkové za skvělou přípravu do českého jazyka a paní učitelce Anně Láníkové za přípravu na obávanou matematiku. No nebudu vám lhát, bylo to těžké a stresující období, ale to už je konečně za námi. Teď už jen vymyslíme a nacvičíme školní akademii a 9 let na základní škole je za námi.

Se třídou jsme toho zažili opravdu hodně. Smáli jsme se, hádali, učili se, často i zlobili – ale vždycky jsme to byli my, parta, která držela pohromadě. Každý z nás tu zanechává kousek sebe – vzpomínky na chvíle, které už nikdy nepůjdou zopakovat.

Chtěla bych poděkovat také všem ostatním učitelům. Dali nám nejen vědomosti, ale i spoustu rad do života.

I když teď možná slavíme a těšíme se na prázdniny, v hloubi duše cítíme i smutek. Některé tváře už možná nevidíme každý den jako nyní, ale přátelství, zážitky a vzpomínky si ponese s sebou v dalším životě.

Takže... díky za všechno. Bylo to nezapomenutelných devět let!

Tereza Rajnohová, IX.B

Rozloučení se školou

Závěrečná kapitola jednoho příběhu. Tak bych popsala to, co právě teď prožíváme. Loučíme se se školou, která nás po tolik let provázela, formovala, učila a vedla. Loučíme se s lidmi, kteří se stali součástí našeho každodenního života. I když jsme si to možná plně neuvědomovali, právě teď nastává ten okamžik, kdy se naše cesty rozcházejí a každý z nás se vydává směrem, který si zvolí.

Já osobně jsem do této školy nastoupila až ve 2. třídě. Vzpomínám si, jak jsem stála před školou s batohem na zádech a s nervozitou v očích. Všichni už se znali, měli vytvořené skupinky, přátele, své místo ve třídě. A já jsem byla ta nová. Bála jsem se, jak mě ostatní přijmou, jestli zapadnu, jestli si najdu kamarády. Ale už během prvních dnů jsem poznala, že toto je místo, kde mi bude dobře. Spolužáci mě přijali mezi sebe, učitelé byli trpěliví a laskaví.

Roky plynuly a my jsme spolu zažili spoustu společných chvil-krásných, veselých, ale i těžkých. Vzpomínám si na první školní výlet, kdy jsme se celou dobu smáli a zpívali písničky, na hodiny smíchu, ale i na testy, při kterých nám tuhla krev v žilách, na přestávky na chodbě, tajné hry i malá nedorozumění, jež nás ještě více stmelila.

Každý učitel, který nás učil, nám dal něco do života. Někteří nás naučili být zodpovědní, jiný nás motivovali, abychom se nebáli mluvit nahlas. A byli i tací, kteří nás naučili chápat, že každá chyba je součástí cesty a že právě díky ní můžeme růst. Děkujeme Vám za vaši trpělivost, podporu a víru v nás, i když jsme občas neposlouchali nebo měli pocit, že všechno víme nejlépe.

Dnes už nejsme děti, které si kdysi poprvé sedly do školních lavic. Jsme starší, moudřejší a odvážnější. Víme, co znamená přátelství, co znamená úsilí a jak důležité je nevzdávat se, i když se nedaří. A i když se naše cesty brzy rozdělí, vzpomínky, které jsme tu společně vytvořili, zůstanou navždy součástí nás všech.

Rozloučení není jednoduché. Někdy nás svírá v krku, jindy se oči zalijí slzami. Ale víme, že to, co přichází, je nová šance, nové začátky. I když nás možná čeká neznámo, věříme, že jsme připraveni.

Děkuji vám, spolužáci, že jste mě mezi sebe přijali. Děkuji Vám, učitelé, že jste mě naučili více, než jen to, co bylo napsáno v učebnicích. Zejména děkuji paní učitelce Mgr. Anně Láníkové a paní učitelce PaedDr. Vladimíře Žídkové za skvělou přípravu na střední školy. Také musím poděkovat všem třídním učitelkám, jako jsou paní Mgr. Anně Janočkové, paní Mgr. Radce Kotrašové a paní Bc. Michaela Vařekové za to, jakou s námi měly trpělivost a za skvělé nápady na výlety.

Tereza Matochová, IX.B

Rozloučení se školou

Moje školní léta byla trochu jiná než u ostatních žáků. Kvůli zdravotním problémům jsem nemohl chodit do školy jako ostatní děti, a tak jsem se učil doma s mámou. Byla nejen mojí maminkou, ale i učitelkou, kamarádkou a oporou. Někdy to nám oběma dalo pořádně zabrat.

I když jsem neměl možnost být každý den se spolužáky ve třídě, snažil jsem se držet krok a zapojovat se, jak jen to šlo.

Teď, když končí devátá třída, cítím vděčnost. Mamince za její trpělivost a sílu a škole za to, že mě podporovala i takto na dálku.

Čeká mě nová etapa života. Těším se. Jsem plný očekávání i obav. Tato část života nikdy nezmizí z mého srdce. Rozloučení bývá někdy těžké, ale přináší i nové začátky.

Tomáš Vojtek, 9.B

Rozloučení se školou

Je zvláštní psát tyto řádky. Před devíti lety jsem se poprvé posadila do školní lavice, kde mi bylo všechno nové – písmena, čísla, spolužáci i paní učitelka. Tehdy mi vůbec nedocházelo, že právě začíná jedna z nejdůležitějších kapitol mého života. A dnes? Dnes stojím na jejím konci.

Základní škola nebyla jen o učení. Byla o přátelstvích, která jsme si tu vytvořili, o společných zážitcích, výletech, trapasech i vítězstvích. Nebyli jsme tu všichni od první třídy – někteří přišli později, někteří odešli. Ale právě v tom je ta krása – že jsme se tu potkali a na chvíli šli stejnou cestou.

Byly to roky smíchu, ale i slz. Někdy jsme počítali minuty do konce hodiny, jindy se nám nechtělo jít domů. A i když jsme si občas postěžovali, že toho je moc, že učitelé jsou přísní, že zkoušení je nespravedlivé – teď víme, že nám chtěli jen pomoci. Pomoci vyrůst, pomoci se připravit na to, co nás čeká dál.

Chci upřímně poděkovat všem učitelům a hlavně učitelkám, kteří s námi měli trpělivost, věřili nám a připravovali nás na přijímací zkoušky z českého jazyka a literatury i matematiky. Díky vám jsme měli šanci ukázat, co v nás je. Nešlo jen o testy a známky – šlo o to, naučit se zodpovědnosti, překonávat strach a věřit ve své schopnosti. A za to vám budu navždy vděčná.

Teď se naše cesty rozcházejí. Každý z nás míří jinam – někdo na gymnázium, jiný na odbornou školu. Už nebudeme sedět v jedné třídě, nebudeme si každé ráno říkat „Ahoj“, nebudeme spolu trávit přestávky. A přesto vím, že na tyto roky nikdy nezapomenu. Protože právě tady jsem začala růst. Nejen jako žák, ale i jako člověk.

Loučím se s tímto místem s vděčností a srdcem plným vzpomínek. A i když je ve mně trocha smutku, cítím i radost, protože každý konec je vlastně nový začátek.

Děkuji.

Veronika Rýdlová, IX.A

Rozloučení se školou

Devět let základní školy uteklo rychleji, než jsem očekával. Prvních pět tříd jsem chodil do školy v Jindřichově, kam směřovaly moje první školní krůčky. V šesté třídě jsem přestoupil do Základní školy v Hanušovicích. Ze začátku jsem měl obavy, jak „zapadnu“ mezi nové spolužáky, ale postupně jsem si zvykl a našel si tu kamarády i oblíbené učitele. Za ty roky jsme společně zažili mnoho učení, zkoušení, výlety, školní akce i chvíle, kdy nám do smíchu příliš nebylo. Ale právě díky těmto zkušenostem jsme se něco naučili, nejen z učebnic, ale i o sobě navzájem i o životě. Teď stojíme na prahu nové životní etapy. Někdo z nás míří na střední školu nebo učiliště. Každý si volí svou cestu podle toho, co ho baví a kam chce směřovat. Chtěl bych velmi poděkovat všem učitelům, kteří nás po celou dobu vedli, podporovali a měli s námi trpělivost. Zvláštní poděkování patří paní učitelce Vladimíře Žídkové a třídní učitelce Anně Láníkové. Děkuji za to, že jste tu pro nás byly, že jste nás motivovaly a věřily v nás. Loučím se se školou s pocitem vděčnosti. Čeká nás nová kapitola, nové školy, nové začátky a nové výzvy. Základní škola v Hanušovicích mi dala pevné základy a vzpomínky, na které nikdy nezapomenu.

Vít Trošok, IX.A

Rozloučení se školou

Když zavřu oči a představím si svůj první školní den, jako bych tam znovu stála – malá nervózní holčička s aktovkou větší než já sama, tisknoucí se k mamince a nejistě vykukující směrem ke třídě plné cizích dětí. Netušila jsem tehdy, že právě tady prožiji devět let, které mě změní navždy.

Devět let. Zní to jako věčnost, ale uteklo to neuvěřitelně rychle. Každý den byl jiný – některý byl veselý, jiný náročný, některé jsme chtěli přeskočit, jiné bychom si přáli zažít znovu. Spolužačky se staly kamarádkami, školní lavice naším druhým domovem a učitelky průvodkyněmi na cestě, na kterou nikdy nezapomeneme.

Letos jsme se loučili. Bylo to zvláštní – vědět, že příště už nepůjdeme do stejné třídy, že už neusedneme do lavic s těmi, které jsme vídali každý den. Ale zároveň jsme cítili hrdost, že jsme to zvládli, že jsme vyrostli, že jsme připravené udělat další krok. Pro mě osobně to znamenalo velký sen – dostala jsem se na střední školu na obor Praktická sestra. A vím, že bez lidí kolem mě, bez těch, co mě vedli, by to nebylo tak jednoduché.

Chtěla bych z celého srdce poděkovat paní učitelce Anně Láníkové. Nejen za to, jak nás celá léta učila, ale hlavně za její neuvěřitelnou přípravu na přijímačky. Nikdy jsem nezažila učitelku, která by se tolik snažila, která by nám tolik věřila. Vysvětlovala, opakovala, povzbuzovala, a nikdy nás nenechala cítit se ztraceně. Byla na nás přísná, když bylo potřeba, ale vždycky spravedlivá a laskavá. Díky ní jsem šla k přijímacím zkouškám připravená a sebevědomá.

Stejně tak bych chtěla poděkovat paní učitelce Vladimíře Žídkové, která se s námi učila až do poslední chvíle. Její pozitivní energie a neustálá podpora byly pro nás obrovským povzbuzením. Dokázala nás rozesmát, i když jsme měly stres. Věřila nám víc, než jsme věřili sami sobě. A právě díky její víře v nás jsme se nevzdávali a šli si za svým cílem.

Nezapomínám ani na začátky – na paní učitelku Annu Janočkovou, která byla naší první třídní učitelkou. Naučila nás číst, psát, počítat – ale hlavně nás naučila mít rád školu. Byla trpělivá, hodná a vždycky s úsměvem. Díky ní jsme se jako malé děti nebáli školních lavic, ale chodili jsme do školy s radostí. Byla to právě ona, kdo v nás položil pevné základy, na kterých jsme mohli dál stavět.

A velké díky patří také paní učitelce Radce Kotrašové, která nás připravila na druhý stupeň. Právě přechod z prvního na druhý stupeň bývá často těžký, ale díky ní jsme ho zvládli s přehledem. Učila nás se zodpovědností, vedla nás k samostatnosti a nikdy nás nepodceňovala. Díky její přípravě jsme měli dobrý základ pro náročnější roky, které následovaly.

Devět let není málo. Byly to roky, kdy jsme rostli – nejen fyzicky, ale i duševně. Prošli jsme si přátelstvími, hádkami, společnými úspěchy i malými prohrami. Smáli jsme se, plakali, soutěžili, tvořili, učili se. A teď stojíme na prahu nové kapitoly.

I když si každá z nás zvolí jinou cestu, vím, že vzpomínky na základní školu zůstanou hluboko v nás. Budeme vzpomínat na učitelky, které nás formovaly, na přestávky, kdy jsme se smály do slz, na výlety, kdy jsme se cítily svobodné, a na chvíle, kdy jsme se společně báli písemky a pak se společně radovali, že jsme to zvládli.

Děkuji všem, kdo mě provázeli touto cestou. Děkuji spolužačkám za krásné chvíle, děkuji učitelkám za jejich trpělivost, péči a víru v nás. A děkuji škole – za to, že mě naučila víc, než jsem si kdy myslela, že zvládnu.

Teď už nezbývá než říct: Děkuji za všechno. Sbohem, základko!

Veronika Vojtková, IX.B

Rozloučení se školou

Ani nevím, kde bych vážně začal. Moje první roky směřující do školy nebyly zrovna nejlepší. Měl jsem strach z ostatních dětí a velkých teenagerů. Hned ze začátku chci poděkovat paní učitelce Anně Janočkové za to, že to se mnou přežila. Kolektiv v naší třídě, aspoň pro mě, ze začátku nebyl nejlepší. Stále jsem plakal a bál se ostatních dětí. Ale nakonec jsem se s ostatními seznámil a začali jsme být dobrá parta... A v tu dobu všechno začalo jít z kopce, problémy, otravování učitelek atd. Třeba nyní vzpomínám, jak jsme rozbili okno nad skříněmi. Než jsem se ze všeho vzpamatoval a probral, jak rychle se vše stalo, postoupili jsme na druhý stupeň. Paní učitelky se snažily nás vystrašit, ale nemyslím si, že to nějak fungovalo... aspoň ne pro mě.

Přechod z prvního stupně na druhý nebyl tak hrozný. Sice na začátku jsem nepochopil několik věcí ohledně rozvrhů, kam jít atd., ale nakonec jsem se přizpůsobil novým školním podmínkám, aspoň jsem si to myslel. Pak přibýlo odpolední vyučování, na které jsem se vážně těšil, ale také měl strach na začátku. Nakonec jsem neměl mít z čeho obavy a vše se povedlo. A než jsem si uvědomil, co se vůbec děje, objevil jsem se tu. Sice těch 9 let mi připadalo ze začátku jak nekonečné peklo, ale někdy si říkám, jak to mohlo vše utéct tak rychle... Za chvíli jdu na střední školu, začnu něco nového. A jsem za to i rád. Je potřeba změna. Bohužel vám nemůžu říct, jak probíhaly přijímací zkoušky na střední školy, protože jsem pro jistotu šel na učiliště. Ale podle mých spolužáků se nemáte čeho bát. Všichni vycházející žáci uspěli v přijímacím řízení. Všem se rázem ulevilo.

Samozřejmě by hodně lidí neprošlo bez pomoci paní učitelek. Chci zaprvé poděkovat všem třídním učitelkám, co s námi měly ty nervy a přežily nás - paní učitelka Anna Janočková, paní učitelka Radka Kotrašová a hlavně frajerka paní učitelka Michaela Vařeková. Dále chci VELMI poděkovat paní učitelce Vladimíře Žídkové za výborné hodiny a přípravu mých spolužáků na střední školy, to stejné pak paní učitelka Anna Láníková. Hodně tváří z této třídy asi už nikdy neuvidím, ale několik z nich budu vidět každý den. Přijde mi neuvěřitelné, že za pár týdnů odejdu ze Základní školy v Hanušovicích a už se sem nevrátím. I přes některé špatné chvíle tady, mi to tu bude chybět. Ještě jednou chci poděkovat všem paním učitelkám, co učí v této škole a přeji hodně štěstí dalším devátákům. Snad budete lepší než my.

Vít Karhan, IX.B

Rozloučení se školou

Tak je to tady! Ten den, na který se každý těší, ukončení deváté třídy a na období, jež se nikdo netěšil - přijímací zkoušky.

Začalo to tím, když jsme poprvé usedli do školních lavic a začali se učit číst a psát.

Ve třetí třídě nám přibyl další předmět angličtina, z počátku jsme se angličtiny báli, ale nakonec se ukázalo, že to nebude zas tak těžké a těšili jsme se, že se budeme vytahovat před rodiči, jak umíme anglicky.

A v sedmé třídě přišel náš první volitelný předmět němčina a ruština.

A v osmé třídě nám přibyla chemie a těšili jsme se, že budeme dělat hodně chemických pokusů.

V deváté třídě nás čekali přijímačky na střední školy. Všichni jsme se báli, jak dopadneme. Nakonec jsme je všichni úspěšně zvládli. Mysleli jsme si, že budeme mít hromadu času na školní akademii a že se nebudeme téměř vůbec učit, ale to jsme si jen mysleli. Učili jsme se do posledního dechu. Záleželo jen na rozhodnutí učitelů, jestli nás nechají trénovat na akademii či nikoliv.

Chtěl bych poděkovat všem asistentkám a nejvíc paní asistence Táni Mikšíkové i všem učitelům za roky prožité na naší základní škole.

MĚJTE SE KRÁSNĚ, SKLÁDEJTE BÁSNĚ A KDO BÁSNĚ NEUMÍ, TAK SE JE NAUČÍ.

Zdeněk Hotař, 9.A.

Rozloučení se školou

Po devíti letech nastal ten okamžik - loučím se se Základní školou v Hanušovicích. Je zvláštní o tom psát, protože mám pocit, že teprve nedávno jsme poprvé usedli do lavic jako malí prvňáčci, plní nervozity, očekávání i zvědavosti. Dnes stojíme na konci jedné etapy a čeká nás další, nová a neznámá.

Za těch devět let jsem zažil hodně dobrého i méně příjemného. Mezi moje nejhezčí vzpomínky patří vodácký výcvik, kde jsme si užili spoustu zábavy, dobrodružství na řece a společné večery u ohně. Velkým zážitkem byl i zájezd do Rakouska, kde jsme poznali zajímavá místa, zažili jsme hodně legrace a poznali jinou kulturu. Tyto chvíle mi zůstanou v paměti ještě dlouho.

Bohužel ale nevzpomínám jen na dobré věci. Vzpomínám si i na období ve 3. nebo 4. třídě, kdy jsme měli paní učitelku, která se k nám nechovala hezky. Často jsme se cítili poníženi, pod tlakem a báli jsme se chodit do školy. Bylo to nepříjemné období, které v nás mnohých zanechalo špatné pocity. Jsem ale rád, že paní učitelka už neučí v naší škole a my jsme to zvládli. Později nás učili pedagogové, kterým na nás opravdu záleželo.

Chtěl bych poděkovat všem učitelům, kteří nás na této cestě provázeli, a hlavně paní učitelce Anně Láníkové a paní učitelce Vladimíře Žídkové. Děkujeme za vaši trpělivost, ochotu a podporu. Byly jste pro nás nejen učitelkami, ale i oporou v těžších chvílích života.

Největší strach, který mě během základní školy provázel, byl spojený s přijímacím řízením na střední školu. Měl jsem obavy, jestli to zvládnu, a dlouho jsem nevěděl, jak to dopadne. Dnes už ale vím, že jsem přijat, a ten obrovský kámen, který mi tehdy spadl ze srdce, byl opravdu slyšet daleko.

Loučím se s pocitem vděčnosti i očekávání. Základní škola byla dlouhá cesta, na kterou budu vzpomínat, i když někdy s úsměvem a jindy se smíšenými pocity. Děkuji všem, kteří byli její součástí a pomohli mi dojít až sem.

Vojtěch Mrázek, IX.A

Rozloučení se školou

Ani se mi nechce věřit, že už je to tady! Končí moje základní školní docházka a já se ohlížím zpátky. Vzpomínám si, jak jsem poprvé vstoupil do školy – všechno bylo nové, neznámé, trochu jsem se bál, ale taky jsem se těšil. Od té doby uplynulo spoustu let, během kterých jsem se hodně naučil, vyrostl a poznal mnoho skvělých lidí.

Na prvním stupni jsem získal základy všeho důležitého. Právě tam jsem se naučil číst, psát a počítat. Paní učitelka Anna Janočková nás tehdy provázela úplně prvními krůčky školního života. Vždycky měla s námi trpělivost a dokázala nám všechno vysvětlit tak, abychom to pochopili. Díky ní jsme si na školu zvykli a začali ji mít rádi.

Na druhém stupni to už bylo náročnější, ale i zajímavější. V češtině nám hodně pomohla paní učitelka Vladimíra Židková, která nás připravila nejen na testy a slohové práce, ale hlavně na to, abychom se uměli dobře vyjadřovat. V matematice nás zase vedla paní učitelka Anna Láníková, která měla vždycky trpělivost a snažila se, abychom látku opravdu pochopili. Díky ní jsme zvládli i to, co nám ze začátku připadalo těžké.

A velké díky patří i paní učitelce Michaele Vařekové, která nás provázela celým druhým stupněm. Uměla nás podržet, když bylo potřeba, držela naši třídu pohromadě a starala se o to, abychom byli nejen spolužáci, ale i kamarádi.

Za všechno, co mě na základní škole potkalo – ať už to bylo učení, zážitky, kamarádi nebo podpora od učitelů – jsem moc vděčný. Tyto roky mi daly hodně a budu na ně dlouho vzpomínat.

Loučím se se základní školou s vděčností, ale i s očekáváním, co mě čeká dál.

Jan Vyroubal, IX.B